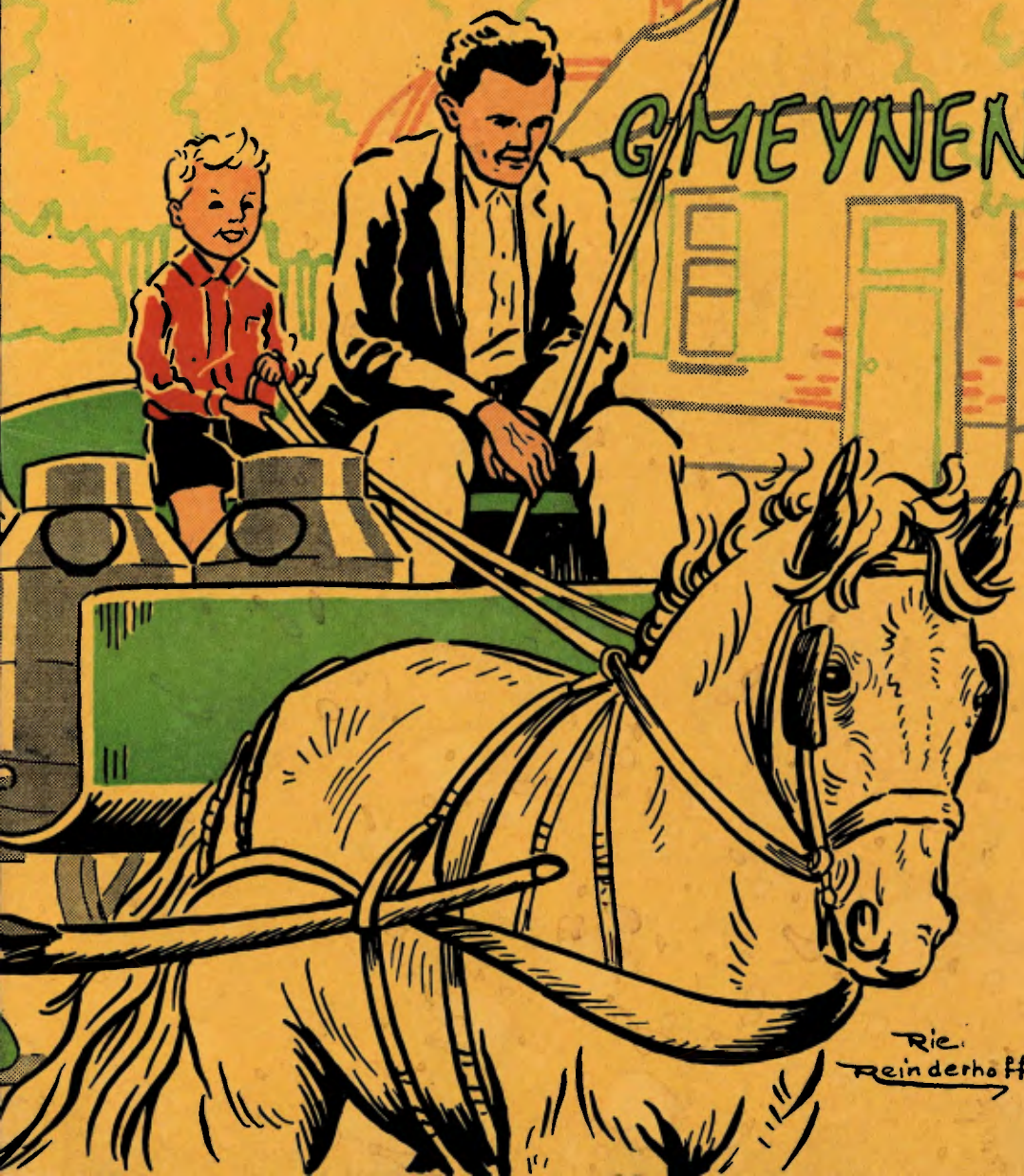

Hermans

HEERLIJKE VAKANTIE

GMEYNEN

Rie
Reinderhoff

HERMANS
HEERLIJKE VAKANTIE

Rie
Reinderhoff

HERMANS
HEERLIJKE VAKANTIE

DOOR

G. MEYNEN

Met illustraties van Rie Reinderhoff

G. F. CALLENBACH N.V. - UITGEVER - NIJKERK

HOOFDSTUK I

EEN NIEUWE OOM

„Schiet toch eens op, jongen, we zitten allemaal op je te wachten,” zegt vader, terwijl klein Keesje, ook wel Keesmaatje genoemd, bezig is in z'n eigen hoge stoel te klimmen.

Als het hem eindelijk, na halsbrekende toeren, gelukt, lacht het hele gezin.

Wie dat zijn?

Tegenover moeder zitten twee jongens. Jan, de oudste, is bijna tien jaar en naast hem zit Herman, die over een paar weken zeven wordt. Naast moeder troont op z'n hoge zetel de jongste spruit, Kees. Hij is pas vier jaar geweest en hij voelt zich al een hele meneer. En tussen vader en moeder zit Lily, een lief meisje van vijf jaar. Ze moet op deze veilige plaats wel wat bescherming zoeken tegenover haar drie broertjes. Die plagen haar graag een beetje en ze kunnen nooit nalaten eens even aan haar paardestaart te trekken.

Vandaag is er iets bijzonders. Er is onverwachts een mijnheer gekomen om vader te spreken en nu heeft vader hem gevraagd of hij mee wilde eten. Twee grote koffers heeft die mijnheer meegebracht. Ze staan voor in de gang. Wat daarin zit?

„Vader, bent u . . .”

„Stil, Keesje, nu eens even niet praten.”

Moeder verzorgt de kinderen alvast en ze worden allen be-

diend zoals ze dat het liefste hebben. De grote Jan is al een flinke eter. Kijk eens aan, wat een heerlijk bordje moeder voor hem klaarmaakt. En Herman heeft weer met een heel ernstig gezicht kuiltjes gemaakt in zijn aardappels en nu mag vader precies in die kuiltjes de jus doen. Zo zijn er allemaal kleine vijvertjes op z'n bord. En de kleine meid? Ze trekt weer haar neusje op. O, o, ze is toch zó lastig met eten. Ze houdt niet van dit en ze houdt niet van dat. Maar ze moet toch alles leren eten om een grote meid te worden, zegt moeder.

En Keesmaatje? Die speelt vliegmachientje met zijn beladen vork. De helft valt eraf en de andere helft komt onder geluidjes zoe-oe-oe-oe-oem in zijn mondje terecht.

Dat leuke spelletje keert elke dag weer terug.

Als vader bezig is zijn kleine dochter even te helpen, rinkelt de telefoon: prrrr . . . prrrr . . . prrrr . . .

Vader staat op en gaat vlug naar de gang om te horen wie er nu weer belt. Zo'n telefoon kan ook lastig zijn en dat vooral onder het eten.

„Hebt u heus genoeg, mijnheer Barendrecht. O, wat bent u bescheiden. Wacht ik zal u eens even helpen.” En moeder legt nog een heerlijk stukje vlees op het bord van de onverwachte gast.

„Nee, nee, nee, mevrouw,” zegt mijnheer Barendrecht, „ik gebruik nooit zoveel . . .”

„Waar komt die oom vandaan, moeder?” vraagt Keesje, nadat hij een hele tijd naar die vreemde mijnheer heeft gekeken.

Voordat moeder de kans krijgt iets te zeggen, gaat de nieuwe oom zelf aan het vertellen:

„Ik ben vanmorgen al heel vroeg van huis gegaan om bij je vader te komen, Kees. Alle mensen slapen nog. En de koeien in de wei dachten: „Waar moet die oom Nico toch naar toe?” Ik moest eerst met een bus, en toen met de trein en

eindelijk met een heel lange trein. Op een groot station ben ik weer overgestapt in een kleinere trein en toen ik daarin een tijdje gezeten had, vroeg ik aan de conducteur: „Woont hier niet de vader van Keesje?” „Ja,” zei de conducteur, „dan moet u hier uitstappen en als u dan een minuut of tien loopt, ziet u een heel grote tuin en in die tuin loopt een jongetje met een blauw truitje en dat jongetje is Keesje.”

Kees kijkt met grote verbaasde ogen de vreemde mijnheer aan. Jan en Herman lachen een beetje ondeugend.

„Mag ik ook eens in die lange trein, moeder? Ik wil het zo graag . . .”

„Natuurlijk mag jij ook eens mee, hoor vent.” En moeder strijkt de kleine jongen eens even over z'n blonde kopje.

Dan gaat de kamerdeur open en vader komt weer binnen. Vader kijkt lang niet blij en hij zegt: „Nee, moeder, het kan dáár ook niet.”

Maar moeder gelooft dat niet zo direct. Ze denkt dat vader een grapje maakt en haar een beetje fopt.

„Nee, moeder, heus, het kàn niet! De mensen hebben het verbazend druk en kunnen de jongen onmogelijk hebben.”

Moeder is direct besloten en zegt: „Nu vader, dan ga ik niet met je mee, dan blijf ik bij de kinderen.”

Maar Jan en Herman komen daar onmiddellijk tegenop. „Nee, hoor, moeder, u gáát mee, u móet mee, u màg niet thuis blijven en u had er juist zo'n zin in.”

Mijnheer Barendrecht begrijpt er allemaal niets van. Hij kijkt van vader naar moeder en van moeder naar de kinderen, maar wat er nu eigenlijk wel aan de hand is, dát weet hij niet.

En dan vertelt vader aan de nieuwe oom de dingen, die er in de laatste dagen gebeurd zijn.

„Kijkt u eens, mijnheer Barendrecht, zoals u weet, moet ik een paar weken naar Zwitserland om daar de zieke mensen te

bezoeken. En nu had ik zo heel graag mijn vrouw meegenomen. Dan was moeder er ook eens even echt helemaal uit. En als opa en oma nu maar thuis waren, dan was alles opgelost. Dan hadden ze desnoods daar alle vier wel naar toe gekund. Dat kan altijd en dat vinden ze steeds weer heerlijk. Maar nu zijn opa en oma de hele maand weg. Dus dat gaat niet. Nu hebben we voor drie van onze kinderen gelukkig een plaatsje gevonden, maar voor onze tweede jongen, die daar aan uw linkerhand, hebben we geen plaats. Telkens springt het weer af. Eerst zou hij naar het Westland, maar tante Corry wordt ziek. Toen zou hij naar tante Annie in Andijk, die ook dol op kinderen is, maar óók ziek werd en toen hebben we afgesproken met vrienden van ons in Groningen en die bellen het nu zojuist ook af. Nu weet ik het echt niet meer . . .”

„Maar dominee,” zegt de vreemde oom, en hij legt zijn vork even neer, „ik weet wat . . .”

En terwijl hij naar Herman kijkt, zegt hij met grote beslistheid: „Die jongen gaat met mij mee. Ik heb plaats genoeg. We hebben een groot pakhuis en een drukke zaak. Daar kan hij zijn hart ophalen en dan kan hij mij ook nog een beetje helpen . . . Heeft ie een overall, mevrouw?”

„Ja, mijnheer Barendrecht, die heeft hij wel,” en moeder kijkt even naar haar zoontje en ze ziet hoe zijn grote ogen schitteren bij het horen van al dat nieuws.

„Nu, dan geeft u hem z'n overall maar mee en nog een oud pakje, dan kan hij bij mij zijn best doen met boodschappen inpakken en allerlei kleine karweitjes. Nou, Herman, wat zeg je daarvan?”

„Maar mijnheer Barendrecht, dat méént u toch niet? Nee, dat is veel te erg,” werpt vader tegen.

„Heus, dominee, geeft u hem mij maar gerust mee.”

„Maar wat zal uw vrouw ervan zeggen als daar ineens zo'n vreemde jongen aan komt zetten?”

„O, dat vindt mijn vrouw prachtig, dominee. Nee, hebt u daar maar geen zorg over. En dan gaat u heerlijk met mevrouw samen naar de zieken in Zwitserland”.

„En Herman, wat denk jij daar nu wel van? Vind je het niet heerlijk om mee te gaan?”

Herman lacht wat verlegen. Maar in zijn grote glanzende ogen is wel te lezen, dat hij het heerlijk vindt.

Als vader na het eten nog even zit te praten met de nieuwe oom, die zo vol verrassingen is binnengekomen en met dit leuke plannetje voor de dag kwam, rent Herman naar mevrouw Broekstra, zijn grote vriendin, aan wie hij, járen al, alles vertelt. Alles wat heerlijk is en verdrietig in zijn leventje mag zij weten!

Hij moet het haar gauw gaan vertellen.

„Ik ga een heel eind weg. Vader zei: „Is dit niet veel te erg?” Maar die meneer zei: „Het kan best.” Straks ga ik al. Om drie uur. En dan zijn we er vanavond. Moeder is al aan het inpakken. Ik moet ook mijn overall meenemen. U krijgt van mij een ansicht. Ik ben er ook jarig, bewaart u het cadeautje voor me?”

Even nog een vlugge kus en dan rent hij naar huis, zo hard als zijn benen hem maar dragen kunnen. Al lopend kijkt hij nog een paar maal wuivend om. Achter adem komt hij binnen . . .

Nog een klein poosje en dan gaat hij mee met de nieuwe oom. Een pakhuis . . . en een overall . . . en een winkel . . . wat zal dat alles fijn zijn.

HOOFDSTUK II

OP REIS

Met een reuzevaart vliegt de elektrische trein door de weilanden, verschillende grote en kleine stations voorbij, in de richting van Rotterdam.

Herman zit stil naar buiten te kijken. En tegenover hem zit de meneer, die hij nog maar een paar uurtjes kent en die hij nu al heel aardig vindt. Af en toe kijkt hij eens even naar hem en dan krijgt hij een knipoogje. En die meneer is al begonnen met hem eerst maar eens maar eens een flinke rol pepermunt te geven, dan kan hij zo af en toe eens snoepen.

Dat is wel een dag vandaag! Toen hij vanochtend opstond, wist hij nog nergens van. Hij dacht dat hij naar Groningen gaan zou en nu zit hij ineens met een wildvreemde meneer in de trein naar Rotterdam. Het kan toch maar raar gaan en heel anders dan je denkt. Fijn, dat moeder hem weggebracht heeft naar het station en dat ze ook nog een heel eind mee kon reizen, dezelfde kant uit, om kleine Kees weg te brengen. Ze hebben de trein op het nippertje gehaald. Er was ook nog zó veel te doen en alles moest zó vlug.

Hij heeft gelukkig ook nog een paar spelletjes ingepakt. Voor als het eens regent, zei moeder. En zouden ze er nu wel om denken, dat hij gauw jarig is?

Retùttetete, retùttetete, retùttetete, zegt de trein...

Vervelend eigenlijk om altijd in de vakantie jarig te zijn. Dat is helemaal niet leuk. Je kunt op school niet trakteren en je kunt geen vriendjes vragen. Ja, moeder heeft hem wel eens een zak met toffees meegegeven, toen hij de laatste dag op school was, vóór de vakantie, en toen mocht hij ermee rondgaan. Maar dan vragen de meesters: „En, Herman, ben je jarig?” en dan moet je zeggen: „Nee, meneer, nog niet, maar in de vakantie ben ik het en dan is er geen school.” En dan feliciteren ze je alvast, maar dat is toch echt zo leuk niet als wanneer het echt op de dag zelf is.

„Vind je 't fijn in de trein, Herman?”

„Ja, mijnheer, en... eh... zijn we er nu al gauw?”

„O nee, dat duurt nog wel even. Of gaat het je al een beetje vervelen?”

„Nee, mijnheer, helemaal niet. We zijn er pas tegen de avond, hè? En duurt het nou lang eer het avond is? Maar we zijn er zeker wel voordat het donker is? O, kijk die koeien es! Kijk ze eens hard lopen! Zouden ze bang zijn?”

„Zo'n trein maakt ook zo'n lawaai. En het zijn nog maar jonge koeien, dat zie je wel, hè? Hoe noemen we die ook weer?”

„Kalfjes.”

„Juist, kalfjes. Ik denk dat ze nog niet lang in deze wei zijn.” Herman graait weer eens in z'n broekzak om de pepermunten voor de dag te halen.

„Wilt u er ook eentje, mijnheer?”

„Nee, dank je, jongen. Houd ze maar lekker zelf. En de reis duurt nog even.”

„Maar is het dan al donker als we aankomen?”

„Dat zal wel niet, want in de zomer is het lang licht, dat weet je wel. We gaan in Rotterdam uit deze trein. Dan gaan we

trappen af en trappen op en nemen de trein naar Dordrecht. Daar stappen we in een bus en daar gaan we dan ook een heel eind mee."

„Ha, fijn, met een bus."

„En we moeten ook nog overvaren op een rivier. Je zult eens zien hoe mooi dat gaat."

„Is het een grote boot?"

„Nee, het is een groot vlot van planken, waar auto's en vrachtwagens en fietsen en van alles op gaat. Ze noemen dat een pont."

„En moeten wij ook op de pont?"

„Ja, ja, en dan stappen we even uit de bus en als we aan de overkant zijn, stappen we weer in en rijden naar huis."

„Eh mijnheer . . . eh . . ."

„Zeg, Herman, nu moet je maar geen „mijnheer" meer zeggen. Zeg maar gewoon „oom Nico". Dat deden vader en moeder immers ook al? Dat vind ik veel leuker. En als we dan uit de bus stappen, zijn we vlak bij ons huis en gaan we gauw naar tante Adrie. Die zal ook wel opkijken, dat er zo ineens een nieuw jongetje aan komt stappen."

„Zijn er bij u ook jongetjes, oom?"

„Ja, een grotere jongen en een paar meisjes, die ook veel groter zijn dan jij."

En dan is het weer stil. Herman snoept nog eens uit zijn grote rol. En dan zitten ze beiden rustig te kijken, oom Nico en zijn kleine gast. Je hoort niet anders dan het regelmatig getik van de wielen op de rails, retüttetete, retüttetete, retüttetete . . . Ineens trekt Herman een verschrikt gezicht. Hij kijkt naar het bagagenet en zegt: „U hebt uw koffers vergeten."

Oom Nico moet erom lachen. Dat zo'n jongen toch overal om denkt! Hij heeft ze natuurlijk zien staan in de gang. Oom Nico kijkt Herman aan en zegt dan: „Die koffers heb ik juist

bij jullie gebracht, Herman. En nu zal je vader ze verder meenemen naar Zwitserland."

„Wat zit er dan in?”

„Dat zal ik je nu eens vertellen. In de plaats, waar je vader heengaat, zijn heel veel zieke mensen. Sommigen zijn er al jarenlang. En nu heb ik in die koffers een beetje lekkers voor hen gedaan. Want ze vinden het fijn, wanneer ze niet vergeten worden.”

„Zijn het er veel?”

„Ja, wel honderd. En misschien nog wel meer.”

„En krijgen ze allemaal wat?”

„Ja, natuurlijk. Want anders zou het zo sneu zijn als de één wel wat kreeg en de ander niet.”

En dan gaat oom Nico aan het vertellen. Dat de mensen daar zo lange tijd moeten zijn en dat de lucht er zo gezond is. En dat ze natuurlijk heel erg naar huis verlangen en dat ze allemaal graag beter willen worden.

De schuifdeur gaat open en de conducteur komt binnen.

„Even de plaatsbewijzen, dames en heren.”

„Kijk, oom, dit is weer een andere meneer dan op het station. Die had een rode pet op en deze niet.”

„Ja, dat was straks de chef. Die zegt wanneer de trein vertrekken mag. Hij steekt een bordje omhoog en dan vertrekt de trein. Maar deze meneer komt de kaartjes knippen.”

„Wacht, laat ik jou je eigen kaartje maar geven.”

Herman glundert als hij even later zijn halve kaartje mag neerleggen in de grote hand van de conducteur.

„Dat zullen we maar eens goed knippen,” zegt de conducteur vriendelijk en hij geeft wel drie knipjes in Hermans kaartje.

„Ziezo, nu kun je rustig reizen, jongen, en denk erom, in Rotterdam uitstappen, hoor...”

Dan gaat de conducteur weer verder. Hij neemt van ieder het kaartje even in de hand en kijkt of het geldig is. Er zijn ook mensen, die hebben niet een klein kaartje, maar een heel groot en er staat ook een portret op.

Oom Nico vertelt dat dat kaarten zijn, waarmee je maar zo in de trein kunt stappen, net zo vaak als je wilt. „Dat heet een abonnement,” zegt oom.

Na een halfuurtje komen de grote gebouwen van Rotterdam in het zicht en een paar minuten later staan ze op het perron in deze grote wereldstad. O, o, wat een drukte is het hier. Wat een mensen, wat een mensen. Herman is maar blij, dat oom Nico hem heel stevig bij de hand houdt, want hij ziet niets meer tussen al die reizigers en achter al die ruggen. Als hij hier oom eens kwijtraakte, zou hij hem nooit meer kunnen vinden. Oom vraagt midden in de drukte, waar hij zijn moet. Ja, hij moet dit perron af en naar een ander perron toe en daar staat dan de trein voor Dordrecht.

„Word je ook moe, Herman?” vraagt oom als ze de trap zijn opgeklommen en op het andere perron staan.

„Nee, oom, ik kan nog wel een paar trappen op en af. Zal ik het eens even doen?”

„Nee, dat doen we niet,” zegt oom. „We zullen zien, dat we aanstonds gauw instappen en weer een mooi plaatsje krijgen, een hoekje bij het raam, dan kun je weer fijn naar buiten kijken.”

„Hè, 'k wou dat ik er alvast was,” zegt Herman. „Het duurt nu toch echt niet lang meer?”

Het begint hem een beetje te vervelen en hij is ook zo erg verlangend om te zien wat oom Nico allemaal verteld heeft. „We zitten maar kort in deze trein en dan krijgen we de bus, weet je nog wel? En daarna moeten we nog even overvaren.

We zullen proberen in de bus vlak vooraan te zitten. Dan kun je alles goed zien."

Het is al bijna acht uur als tante Adrie stil bij zijn bedje staat.

Herman ligt op z'n knieën en zegt z'n avondgebedje op: „'k Sluit mijn oogjes, 'k vouw mijn handjes, 'k buig mijn knietjes voor U neer, trouwe Vader in de hemel, zie op mij in liefde neer." Daarna volgt zijn vrije gebedje, zoals hij dat bij moeder thuis ook altijd gewend was: „Of U ook met vader en moeder wilt wezen en met Jan en met Kees en met Lily, en bedankt dat het zo'n fijne dag is geweest en of het morgen ook mooi weer mag zijn, om Jezus' wil. Amen."

Dan stopt tante hem er lekker onder. Een klein blond kuifje steekt boven het laken uit. Maar de slaap is er nog niet.

Wat ging die trein hard . . . en zou moeder alles al klaar hebben voor de reis? Hij wil later ook een abonnement hebben, kun je altijd met de trein mee . . . Of conducteur worden en kaartjes knippen . . . Wat een mooie weegschaal hebben ze hier en wat een boel zakken . . . Hij mag in het pakhuis helpen en in de winkel als het druk is . . . En zondags gaan ze naar de kerk met een auto, fijn . . .

Als oom Nico na een half uurtje zachtjes om het hoekje van de deur komt vragen: „Slaap je al, Herman?" krijgt hij geen antwoord meer.

HOOFDSTUK III

WAT EEN DAG

Met z'n handen onder zijn hoofd ligt Herman naar de zoldering te kijken. Ook vanmorgen is de zon hem alweer voor. Maar die is ook altijd zo vroeg op, daar kan nooit iemand tegenop. Of . . . de boeren? Ja, die eigenlijk wel. Die komen zo vroeg hun bed uit.

De vogels zingen al een lustig liedje. Vreemd dat je ze eigenlijk alleen 's morgens maar hoort. Of zouden de mensen deze zangers niet horen, omdat ze zelf zo druk zijn?

Herman is hier nog veel vroeger wakker dan thuis. En vanmorgen is het al heel erg, want hij verlangt naar de dag. En als je erg naar iets verlangt, kun je niet slapen. Als je de volgende dag jarig bent, kun je ook nooit in slaap komen, dan lig je maar te denken wat je allemaal krijgen zult.

Werd hij nu maar geroepen. Maar hij hoort nog niets. En oom Nico heeft gezegd, dat hij beslist niet mag opstaan voordat hij hem geroepen heeft. Ze zullen hem toch niet vergeten?

Wat zal Gerrit, de zoon van de buurman van oom Nico, dan wel zeggen? Die rekent immers op hem? En die heeft toch beloofd dat hij mee mocht met de wagen? En dat hij dan ook een eindje mocht mennen?

Zou dat moeilijk zijn?

't Is maar een klein paardje, dat heeft hij al wel gezien, maar

als dat nu ook eens op hol sloeg? Dan kon er net zo goed wat ergs gebeuren als bij een groot paard.

In de verte loeit een koe. Hier en daar rinkelt een emmer en wordt met een melkbus gesmeten. Dat zijn dan, behalve het zingen van de vogels, de enige geluiden in de vroege ochtend. Hè, wat duurt de tijd toch altijd lang als je wachten moet. Hij mag pas om een uur of halfzeven mee. Kon hij nog maar even slapen. Want dan gaat de tijd altijd zo vlug om.

Eindelijk is het zover. Daar hoort hij wat. De deur naar de trap gaat open en daar komt iemand naar boven.

„Herman, ben je wakker, jongen? Gauw d'r uit, want anders is je baas al weg. Die heeft het erg druk vandaag.”

„Ja, oom, ik kom al.”

En in een wip is Herman z'n bed uit. Het is maar goed, dat moeder niet ziet hoe hij zich wast. Hij veegt maar een beetje met een nat washandje over z'n gezicht. Dan schiet hij in zijn kousen — één trekt hij binnenste buiten aan, maar dat hindert niets, dat ziet toch niemand — en dan in zijn bloesje en zijn broek. De overall gaat over alles heen en dan rent hij naar beneden . . .

„. . . Waar is Gerrit? Of is hij toch al weg?”

„Goeiemorgen, Herman,” klinkt de vriendelijke stem van tante Adrie.

Och ja, dat vergeet hij ook helemaal. Maar ja, als Gerrit weg is, is hij veel verder van huis, dan wanneer hij àl of niet „goeiemorgen” heeft gezegd.

Herman vliegt de winkel door de straat op.

Maar dat gaat zó maar niet? Wie gaat er nu zonder te eten weg? Dan kan toch niemand werken?

„Ho es, baasje, kalm aan, hoor, eerst je boterham.”

„Tante, ik heb helemaal geen trek.”

Hoe zou je nou ook zin in een boterham hebben als er een paard en wagen op je staan te wachten!

Maar zin of geen zin, hij kan hoog of laag springen, zó komt hij er bij zijn nieuwe tante niet af, geen sprake van: eerst eten!

En Herman heeft best in de gaten, dat tegenstribbelen niet helpt, en dus eet hij maar gauw. Dan kan hij tenminste weg. De winkeldeur gaat open.

„Waar blijft mijn nieuwe knecht?” vraagt Gerrit, en zijn lach klinkt door het huis.

„Hier is 't ie al,” zegt tante.

Met een stralend gezicht en vol verwachting gaat de nieuwe hulp naar buiten, waar de wagen staat met Gerrit ernaast.

„Kom, jongen, de klanten wachten op ons, opschieten!”

Een mooi klein paardje staat voor de wagen. Herman loopt naar voren en kijkt eens bij het hoofd van het paard.

„Pas maar op, dat hij je niet bijt,” roept tante Adrie, die in de winkeldeur staat om alles gade te slaan.

„Welnee, die bijt niet,” roept Gerrit terug. „Dat beest heeft nog nooit iemand kwaad gedaan.”

„Nou, Herman, spring maar op de bok en neem de leidsels maar in je handen.”

Dus het mag toch echt? Hij de leidsels nemen en hij sturen? En dan zeggen: „Vort” en dan weer roepen: „Ho”? Zal het paard dan gaan en zal het dan weer stil blijven staan?

Met een kleur van blijdschap springt Herman op de wagen, neemt de leidsels, maar hij behoeft niet eens wat te zeggen, want als Gerrit naast hem is komen zitten... kijk... daar gaat het paardje al...

Tjonge, wat gaat dat schitterend.

De kleine koetsier heeft het idee, dat alle mensen naar hem kijken, zo'n kleine jongen met een echt paard!

Tu-tu, tu-tu, tu-tu, tu-tu, daar gaat het paardje op een sukkeldrafje heen en brengt zijn baas en het nieuwe knechtje keurig bij de klanten.

„Heeft ie ook een naam, mijnheer?”

„Je moet maar gewoon Gerrit zeggen, Herman, dat doen ze hier allemaal. Ja, hij heeft een naam. Bles heet ie. Omdat hij voor op zijn hoofd zo'n brede witte streep heeft, daarom noemen we hem zo.”

„Vooruit, Bles, zegt Herman en daar gaan ze weer, tu-tu, tu-tu... Veel behoeft de kleine voerman niet eens te zeggen. Het paard heeft deze weg al zo vaak gelopen en hij heeft al zo dikwijls op dezelfde plaatsen stilgestaan, dat hij het eigenlijk precies weet.

Even schrikt Herman. Want daar schiet opeens een grote herdershond de weg over en blijft blaffend springen voor Bles.

Kijk die hond eens: waf, waf, waf... Het is net alsof hij naar het hoofd van het paard bijten wil.

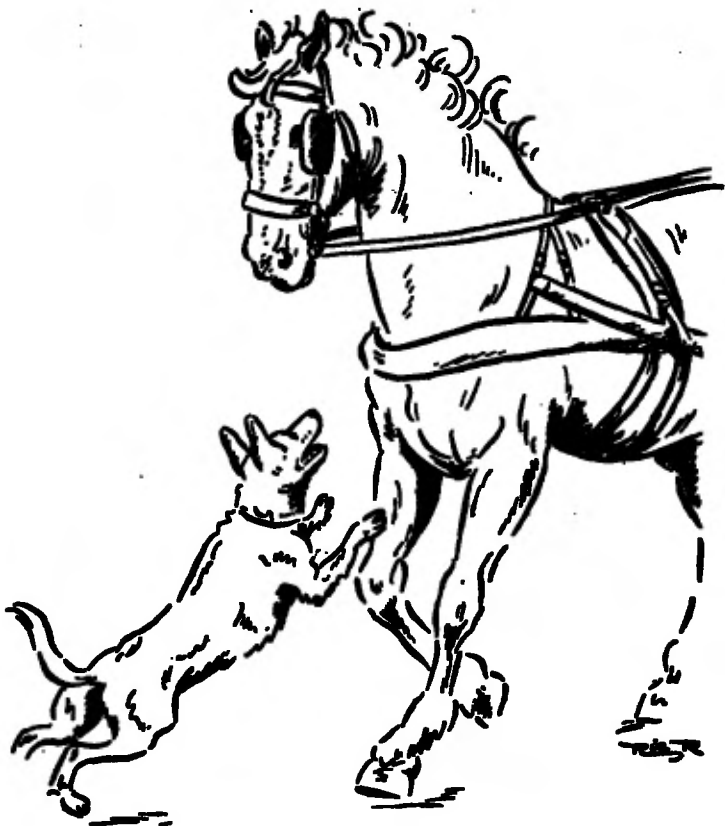
Maar Herman schrikt er meer van dan Bles zelf. Want die is het wel gewend. Bles wéét eigenlijk niet beter, want dit gebeurt elke dag. Het lijkt wel alsof Hector erop ligt te wachten, dat Bles eraan komt om dan hetzelfde spelletje weer te spelen.

„Kalm aan, Hector,” roept Gerrit.

Maar Hector geeft er niet veel om en loopt een heel eind blaffend met de wagen mee, telkens hoog opspringend naar het hoofd van Bles.

„Je bent toch niet bang voor honden, Herman?”

O nee, hij is er helemaal niet bang voor. Maar nu moet hij toch wel even aan thuis denken. Het is maar goed, dat vader niet op de kar zit, want die is zo bang voor een hond. Je moet er gewoon om lachen. Voor het kleinste hondje loopt vader nog

op zij. Vader zegt dat dit komt, omdat er eens twee bullebijters achter hem aan gezeten hebben, toen hij op de fiets zat en dat daarom de schrik er zo inzit.

Maar honden doen niets. Je hoeft er echt niet bang voor te zijn.

Als ze een eindje verder stilstaan, klimt Herman van de wagen af en strijkt de blaffende Hector eens even over zijn kop. Zie je nou wel, dat zo'n hond je niets doet! Als je maar niet bang bent, want dat merken ze gauw. Nou, Herman zou wat graag een hond hebben. Fijn zou dat zijn!

Als Hekkie — zo noemen ze Hector ook wel — weer vertrokken is naar zijn eigen erf, dat hij bewaken moet tegen vreemde indringers, gaat de wagen weer verder. Gerrit is ook weer opgestapt. Want de volgende huizen liggen

nog een heel eindje hier vandaan. Er ligt eerst een groot stuk grasland tussen.

Eens een lekker eindje rijden is óók fijn! Wat geniet die kleine Herman daar boven op die kar.

Z'n baas gaat de klanten af en neemt alvast mee wat ze moeten hebben. Hij weet zo langzamerhand wel wat er hier en

wat er daar nodig is . . . zoveel liter melk, zoveel pakjes boter, een heerlijk stukje kaas en soms ook nog wat eieren.

De vrouwen komen ook wel eens naar de kar toe. Dat is gemakkelijk voor Gerrit, dan hoeft hij niet heen en weer te lopen en zijn klanten kunnen maar kiezen wat ze willen.

Terwijl de moeders aan de deur of aan de kar afrekenen en het geld in de grote hand van Gerrit uittellen, moeten ze toch even vragen wie dat ventje is op de wagen. Die hebben ze in het dorp nog nooit gezien en in een dorp moet men weten wie er gaat en wie er komt. In een dorp mag men nooit vreemden voor elkander zijn.

„Heb je een knecht gekregen, Gerrit? Kon je 't niet meer alleen af?”

„Ja, hoor,” antwoordt Gerrit, „en een beste ook. Hij is er 's morgens voor dag en dauw al uit.”

„Bij wie is 't ie? Bij jullie?”

„Nee, hij is een paar dagen terug bij Barendrecht gekomen.”

„Is 't familie?”

„Nee, dat niet. Maar zijn vader en moeder zijn uit en nu wisten ze met dat kleine jong geen raad. Toen heeft oom Nico hem meegenomen naar hier. Hij blijft wel een paar weken. Je zult hem dus nog wel eens vaker zien.”

Dat verhaaltje vertelt Gerrit bijna aan elke klant.

En wanneer ze samen terug zijn van hun rondreisje, en alle mensen voorzien zijn van melk, boter, kaas en eieren, dan is het geen geheim meer, dat er een zevenjarig jongetje uit een Hilversumse pastorie bij oom Nico en tante Adrie logeert. Elke dag zal hij meekomen om de melk te brengen en voorlopig gaat hij nog niet weg. Hij wil ook helemaal nog niet weg.

Hij vindt het veel te fijn!

HOOFDSTUK IV

„BIM-BAM . . .”

Je kunt het altijd merken als het zondag is. Dan is het toch zó stil! Dan hoor je eigenlijk helemaal niets. Er lopen geen mensen op straat 's morgens en er rijden geen wagens en karren. Gerrit hoeft vandaag ook niet bij zijn klanten langs. Die hebben gisteren allemaal tweemaal zoveel gekregen als anders en de meeste moeders hebben er nog wat extra's bijgenomen voor de zondag. Dat doet moeder ook altijd. En Bles kan heel de dag in de wei lopen. Ook wel eens fijn voor hem, dat hij niet hoeft te trekken. En Hector? Het lijkt wel of die het ook voelt, dat het zondag is en dat Bles er dus vandaag niet aankomt, want hij ligt zondags nooit op de loer om voor hem uit te springen.

En in huis is ook alles stil. De winkelbel hoor je niet, de telefoon rinkelt niet. Er komen geen mensen gejaagd aanlopen om even boodschappen te halen. Het is alles even rustig en stil.

Maar de stilte is niet het enige waaraan je kunt merken, dat het zondag is. Nee, er is nog iets anders.

Om acht uur begint de dorpsklok te luiden en dat hoor je zo goed.

„Bim-bam, bim-bam, bim-bam,” klinkt het over de stille landen en het is alsof die stem van de klok boven de grote

en de kleine huizen roept: „Kom, mensen, opstaan, straks is het kerk en dan worden jullie allemaal verwacht.”

De klok luidt op zondagmorgen niet één keer, nee, zo tegen halftien begint hij weer: „Bim-bam, bim-bam.” En dan is het alsof hij zeggen wil: „Kom, mensen, jullie zijn nu aangekleed, en nu moeten jullie de deur uit, als jullie tenminste op tijd willen zijn.” En dat moet toch in de kerk. Daar kun je niet te laat komen, net zo min als op school.

„Bim-bam, bim-bam . . .”

Maar oom Nico en tante Adrie kunnen het klokgelui van halftien niet afwachten, want dan komen ze niet meer op tijd. Ze wonen een behoorlijk eindje van de kerk. Daarom neemt oom de auto ook. Maar er is ook nog wat anders: oom Nico is ouderling en dan moet je er altijd vroeg zijn, zegt tante, want dan is er nog wel eens wat te bepraten met de dominee.

Om negen uur gaat oom Nico naar de grote schuur, haalt er zijn auto uit en komt om kwart over negen voorrijden. Even toetert hij. Dan weten ze binnen, dat hij vóór staat. Ze stappen nu vlug in, want oom houdt van opschieten. Tante zit voor en de jongens en de meisjes met elkaar achterin. Fijn, zo'n tochtje naar de kerk.

„Zo'n wagentje moest je vader nou eigenlijk ook nog hebben, Herman!”

„Nou, oom, dat zou geweldig zijn. Maar vader zegt, dat het veel te duur is en dat er niet zoveel dominees zijn die een auto hebben.

Ze rijden heerlijk over de dijk. Links en rechts liggen aan de voet van de dijk de huizen. De mensen komen, met de kerkboeken onder de arm, een schuin paadje op, dat ze op de dijk brengt en zo lopen ze dan allen in dezelfde richting.

Het is wel een heel bochtige weg. Maar dat is juist wel aardig. Want telkens als er een bocht is, weet je niet wat er weer achter komt.

Het eerste stukje van de weg kan Herman nu wel dromen. Dat heeft hij nu al zoveel dagen gereden. Hij heeft nog gekeken of hij Hector niet zag liggen bij zijn hok. Maar nee, hij was er niet. Zeker een wandeling maken met zijn baas.

Hoe dichterbij de kerk komen hoe meer mensen ze zien wandelen.

„Allemaal kerkgangers,” zegt oom. „Ja, ze gaan hier best naar de kerk, Herman.”

„Kent u die mensen, oom?”

„Ja, hoor,” antwoordt tante, „oom kent hier iedereen en iedereen kent oom Nico. Dat is altijd zo als je ergens lang woont en als het dorp niet zo groot is.”

Ai, dat ging maar net. Er kwam een grote autobus aan. En het valt niet mee om die voorbij te rijden op zo'n smalle weg. Maar oom heeft het al zo dikwijls gedaan. Je hoeft echt niet bang te wezen, dat hij ertegen opbotst.

„Nou, nou, dat scheelde niet veel, hè, jongens?”

Nog één bochtje in de weg en het kerkje wordt zichtbaar. Het is al een oude kerk. Hij staat er ook al zoveel jaren. Rondom de toren vliegen wat duiven rond.

De mensen gaan naar binnen. Wat opgeschoten jongens blijven nog wat buiten staan. Ze roken eerst hun sigaretje op en gaan dan op de laatste minuut de kerk in.

Oom remt langzaam af en dan staat de auto stil. Er staan meer auto's bij de kerk. Heel mooie en ook heel oude karretjes. Ze stappen nu allemaal uit.

„Jullie vinden je plaatsje wel, hè,” zegt oom, en als hij het paadje naar de kerkeraadskamer al een eindje opgewandeld

is, roept hij nog: „Herman, je moet me na de preek maar komen halen.”

„Maar ik weet niet waar het is, oom,” roept hij terug.

„Dat zal tante je wel wijzen. Daaag.”

En dan gaan ze gauw de kerk binnen. Er zitten al een heleboel mensen, maar tantes plaats is nog vrij. Het groene lichtje brandt nog niet. Als dat aan is, kan iemand anders op je plaats gaan zitten en dan heb je niets te zeggen, want dan ben je echt te laat.

Herman zit niet alleen náást tante Adrie, maar hij zit ook stijf tegen haar aan. Hij heeft zijn arm door de hare gestoken en leunt met zijn hoofdje tegen haar bovenarm. Het zit echt gezellig zo. En het is ook een best plaatsje, want tante heeft ook de pepermunten en hij krijgt er nog al eens eentje.

Stilletjes zit de kleine vreemdeling voor zich uit te kijken. Weer een heel andere kerk dan thuis. En wat een raar gevoel als je eigenlijk niemand kent.

Even kijkt hij rond, naar voren, op zij, draait zijn hoofdje om en dan begint z'n gezichtje te glunderen. En z'n handje gaat even vlug omhoog. Daar zit Gerrit, zijn vriend, op de eerste bank van de gaanderij. Dan kijkt hij even naar tante en fluistert: „Daar zit Gerrit, boven.” Dan kijkt hij weer gauw voor zich en zit zo stil als een muisje.

Als ze gaan zingen, begint tante wat geld uit te delen, want er komen een paar heren om het op te halen. Ze doen het hier nog met zakjes aan een hele lange stok. Moeder heeft eens verteld, dat ze, toen ze voor het eerst in de kerk was, aan haar moeder vroeg: „Hoeveel mag ik eruit halen?” Maar dat kon natuurlijk niet.

En dan komt de preek. Daar hoor je natuurlijk niet veel van.

Maar ineens zegt de dominee: „Ja, jongens en meisjes, nu heb ik het wel over een tent en over een huis . . .”

En dan richten alle kinderoogen zich op de man op de preekstoel.

Het is helemaal een verhaaltje voor hen.

Als de kerkdienst afgelopen is, gaat het Herman allemaal lang niet vlug genoeg. Hij trekt tante mee om gauw naar de consistorie te gaan, waar oom op hem wacht.

„Zo, geef de dominee maar een handje, Herman,” zegt oom. Daar komt de dominee wat naar voren. Hij lijkt zo vlakbij nog veel groter dan in de kerk. Het is een vriendelijke man met blije ogen.

„Zo, vrindje, kom jij helemaal uit Hilversum? Dat is een heel eind hier vandaan, hè?”

Herman staat maar een beetje te glimlachen. Hij weet ook niet wat hij zeggen moet. De mensen vragen ook altijd zoveel. Maar dan komt er iets, waar hij wél een antwoord op geven kan.

„Zeg, Herman, kom jij morgenochtend eens bij me?” vraagt de dominee. „Dan zal ik een tekening van je maken.”

„Ja,” zegt tante Adrie, „de dominee kan prachtig tekenen, nou en of. En dan moet je natuurlijk heel stil blijven zitten. Nou, dat is niet zo moeilijk voor je. Je hebt in de kerk ook erg stilgezeten.”

„Zeg, Herman, als je vader en moeder dan terugkomen, heb jij een mooi cadeautje voor hen.”

Als de afspraak gemaakt is, nemen ze vlug afscheid van de dominee. Ze stappen allen weer in de auto en toeren over de dijk weer terug naar huis.

„Oom . . .”

„Ja, ventje.”

„Hoe kan ik nou naar die dominee morgen, ik moet Gerrit toch helpen?”

„Dat is waar,” zegt oom. „Maar daar zullen we wel wat op vinden. Weet je wat? Je rijdt gewoon met Gerrit mee. Die komt toch vlak in de buurt van de pastorie en dan kan Gerrit je wel even bij de dominee afzetten. En dan kom ik je later wel weer halen op de fiets. Hoe lijkt je dat?”

Als ze thuis gekomen zijn, zet oom de auto weer in de grote schuur. Eerst gaan ze een kopje koffie drinken en dan gaat Herman zijn dagelijks bezoekje brengen bij tante Saar. Dat is ook al een goeie vriendin van hem geworden. Hij wipt elke dag even binnen, vertelt wat en hij komt er altijd zuigend op een heerlijk zuurtje of een fijne toffee vandaan.

De zondag is veel te gauw om. En vooral de avond. Die is zo gezellig geweest! Oom heeft orgel gespeeld en ze hebben met elkaar gezongen. Ze mochten allemaal een versje opgeven. Toen het Herman z'n beurt was, wist hij er maar één en dat kende oom nu net niet. Dat versje was:

„'t Wordt donker, Here, bij U is licht.
Zorg voor Uw kindje, 'k doe d'oogjes dicht.”

Niemand kende het. Toen moest Herman het alleen zingen. Dat ging best. Hij had het goed geleerd van de juffrouw op de kleuterschool, die ook dit mooie versje zelf gemaakt had. Na het zingen zei oom: „En nu . . . naar bed.”

En daar gingen de beide jongens. De meisjes hoefden nog lang niet, want die zijn veel ouder.

En nu ligt Herman nog even te denken aan deze fijne dag. En dat verhaaltje van de dominee heeft hij ook maar steeds in zijn hoofdje. Het ging over een jongetje, dat zijn huis

kwijt was en in de stad maar liep te zoeken en het nergens vinden kon. Geen huis, dat betekende: geen moeder die hem lekker onderstepte, en geen tante Adrie en geen warmte, en geen vriendelijke mensen . . . Hij liep maar te zoeken, en het werd zo donker buiten en het jongetje werd zo koud . . . Zo is het nu eigenlijk als je de Here Jezus niet liefhebt. Dan heb je eigenlijk geen huis, geen warmte en geen vriendelijkheid, net als dat jongetje. En als je de Heer wèl liefhebt, dan heb je altijd een huis, en dan is het nooit donker . . .

Morgen moet hij eerst met Gerrit mee, dat is afgesproken, en dan naar de dominee, oom Nico komt hem weer halen op de fiets. Er is dus weer heel wat te doen . . . Morgenochtend komt er misschien ook wel een ansicht van vader en moeder. Tante denkt vast, dat er één komen zal . . . en dan is het natuurlijk ook zo . . .

HOOFDSTUK V

'T IS FEEST

Tante Adrie heeft het niet mis gehad. Als Herman bij de dominee heel stil zit op zijn stoel en zijn hoofdje steeds naar dezelfde kant moet houden, zodat dominee hem goed kan natekenen, komt de postbode bij huize Barendrecht. Hij is daar nooit zo heel vroeg. Hij heeft een hele afstand af te leggen en met zo'n zware tas kun je ook niet zo erg hard lopen. Maar als hij eenmaal bij oom Nico is, wordt zijn vrachtje aardig lichter. Hier heeft hij altijd een hele stapel af te geven.

Ook nu heeft hij heel wat op de toonbank neergelegd.

Tante Adrie pakt het op en laat het even door haar handen gaan. Tijdschriften voor oom. Verder verschillende blaadjes over nieuwe dingen om te verkopen in de winkel, platen met grote koeken erop of grote potten pindakaas. Wacht, die zal ze er even uithouden en wegleggen, want dat is mooi voor Herman om uit te knippen op een regendag.

En ja, hoor, tussen al die papieren en brieven ligt een prachtige kaart uit het mooie Zwitserland. O, o, wat een geweldig grote bergen en wat ziet de lucht er stralend uit. Er is geen wolkje te zien. Tante keert de kaart om en dan schrikt ze even. Deze kaart is niet voor Herman. Er staat op: „Aan de

familie Barendrecht" en op de andere kant: „Een hartelijke groet van de vader en moeder van Herman."

Dat is nu jammer voor de jongen, want hij verlangt zo naar een berichtje.

Maar als tante het stapeltje weer weg wil leggen, steekt er ergens nog een kleurig puntje van een kaart uit.

„O, gelukkig," zegt ze zelf hardop, „óók een kaart voor Herman." Ze bekijkt hem even en zet hem dan op de schoorsteenmantel onder de spiegel.

En daar staat de ansicht nu op Herman te wachten.

Tegen twaalf uur komt oom Nico aanfietsen met zijn uitgetekende logé. Herman zit voor op de stang. Dat zit wel niet zo gemakkelijk en z'n ene been slaapt lelijk. Hè, wat een raar gevoel is dat. Maar als je voorop zit, kun je veel meer zien dan achter op de pakjesdrager. En wanneer je oom wat vraagt, verstaat hij het veel beter.

Als oom is afgestapt, wipt de passagier ook gauw van de stang af. Z'n ene been slaat wel een beetje door, maar dat is direct weer over.

„Zo, laatkomertje," zegt tante, „hoe was het bij de dominee en heb je netjes stil gezeten?"

„Best tante; ik heb wat gekregen, omdat ik zo stilzat. Kijk!" En meteen haalt hij uit z'n broekzak een heerlijke reep chocolade.

„O, o, wat word je toch verwend, jongen. En ga nou maar eens gauw in de voorkamer kijken."

Herman rent naar binnen.

Maar de hele kamer is leeg, niemand te zien.

„Wat is er dan, tante?"

„Nou, kijk eens onder de spiegel! Heb ik het niet gezegd, gisteren?"

Ja, hoor, daar staat een prachtige kaart van vader en moeder. Wat is de voorkant van die Ansicht mooi. Aan de achterkant heeft hij niet veel, want hij kan die krabbels van moeder echt niet lezen. Daarvoor moet je veel groter zijn en veel verder dan de tweede klas.

„Leest u het even voor, tante?”

Ja, dat wil tante wel. Maar ze moet er zelf eerst ook eens even goed op turen. Je kunt dat handschrift zo maar niet lezen. Als haar ogen een paar keer over de kleine lettertjes gegaan zijn en haar lippen wat hebben gepreveld, begint ze hardop te lezen:

„Mijn lieve, schattige grote jongen,
Hoe gaat het toch wel met je? En hoe is het met oom Nico en tante Adrie? Wat zul je verwend worden. En ben je altijd lief en gehoorzaam? Vader en ik genieten heel erg van de mooie bergen. Vader is heel de dag wel druk in de ziekenhuizen, maar dan zit ik heerlijk te rusten. We verlangen ook al weer erg naar je. Nog een dag of tien en we zijn er weer. Dag, lieve jongen, veel groeten aan oom en tante en een stevige pakkerd van je je liefhebbende

moeder.

Dag, lieve Her. Heb je het fijn? Een stevige zoen van je liefhebbende vader.”

Herman heeft met grote ogen en open mondje geluisterd en zegt dan:

„Leest u hem nog een keer voor, tante?”

Natuurlijk doet tante Adrie dat graag. En Herman staat weer met volle aandacht te luisteren, alsof hij het voor de eerste maal hoort.

„Moeder schrijft niks over m'n verjaardag,” zegt hij dan een beetje verdrietig.

„O, daar denken je vader en moeder vast niet om,” zegt tante, en ze kijkt hem een beetje ondeugend aan. „Maar ik denk wel, dat ze wat voor je mee zullen brengen als ze terugkomen, denk je ook niet?”

Herman voelt zich een beetje onzeker. Ze zullen toch zijn verjaardag niet vergeten? En moeder heeft het vast beloofd. Hij wil het tante nòg een keer vragen of dat nu werkelijk zo is, dat vader en moeder niet aan hem denken. Maar als er iemand de kamer binnenkomt, gaat hij maar stilletjes weg, de trap op. Hij brengt de mooie kaart naar boven, naar het kamertje, waar hij slaapt. Op het kastje naast z'n bed zet hij de kaart tegen een vaasje. Dan kan hij er altijd even naar kijken voor hij slapen gaat.

Het is vier dagen later.

Op het kantoorje van oom Nico wijst een kleine kalender met heel grote letters aan: VRIJDAG 24 JULI. Oom heeft zojuist het blaadje van de vorige dag eraf getrokken.

Herman ligt nog in zijn bed, maar hij is al lang wakker. Natuurlijk, het is immers vandaag een feestdag. Hij is jarig. En nu ligt hij al maar te denken of hij ook wat zal krijgen en wát hij zal krijgen. Het is hier weer anders dan thuis. Thuis moest hij verleden jaar ook boven blijven, toen hij jarig was. Hij moest wachten, totdat er een feestcommissie kwam om hem te halen. Ja, hij weet het nog best. Moeder was toen beneden druk bezig. Hij hoorde wel één en ander en het duurde hem veel te lang. En toen kwam de feestcommissie naar boven. Dat waren z'n zusje en de kleine Keesmaatje. Ze pakten hem allebei bij de hand en namen hem mee naar beneden. En toen hij de kamer inkwam, begon vader te spelen op de piano en toen zongen ze allemaal:

O, wat zijn wij heden blij,
Herman is jarig, Herman is jarig.
O, wat zijn wij heden blij,
Hermans verjaardag vieren wij."

En ook het tweede nog:

Wij hopen dat onze lieve Heer
Herman zal sparen, Herman zal sparen.
Wij hopen dat onze lieve Heer
Herman zal sparen tot volgend jaar weer.

En toen gingen ze allemaal in een kring om hem heenstaan en zongen: „Lang zal die leven, lang zal die leven . . .” En moeder had z’n stoel versierd en er zat een bloemetje aan het oor van zijn bekertje.

Ineens een luide stem onder aan de trap.

„Herman, waar blijf je, jongen? Ik zou maar eens gauw beneden komen!” roept oom Nico.

En dan vliegt hij zijn bed uit en rent zo naar beneden.

„Maar Herman!” zegt tante Adrie. „Eerst aankleden!”

„Ja, maar ik ben toch jarig!”

„Ja, dat weten we wel, dat komt aanstonds. Maar nu eerst gauw je wassen en je kleren aan. Zo gaat dat niet!”

In een wip is hij weg en als een haas is hij weer terug.

En dan krijgt hij van tante Adrie een stevige pakkerd en van oom Nico ook en van de anderen allemaal een hand. Oom en tante zeggen, dat ze hopen, dat hij een flinke kerel zal worden. Maar er wordt niet alleen wat gezegd, maar er wordt ook wat gegeven!

Tjonge, tjonge, kijk toch eens aan, wat daar ineens allemaal voor de jarige wordt neergelegd: een prachtig kleurboek, een mooie doos met kleurpotloodjes, een autootje dat rijden kan, een kammetje voor in z’n zak, en wat al niet meer. Hij kan zijn ogen haast niet geloven. En wat een drop en snoep en repen. Hij kan het in z’n kleine handen allemaal niet vasthouden. Met een hoogrode kleur staat hij erbij te kijken.

En dan komt tante Saar nog even om het hoekje kijken en stopt hem ook nog wat in zijn handen.

„O, o, wat word jij verwend,” zegt tante Adrie.

En als Herman bezig is alles netjes op een rijtje te leggen op een klein tafeltje tegen de wand, zegt tante Adrie:

„Nu moet je hier nog eens kijken!” Ze houdt een pakje in haar hand. „Dit is gisteren al gekomen, met de post. Er zitten ook vreemde postzegels op. Van wie zou het zijn?”

„Van vader en moeder,” zegt Herman met een fluisterstemmetje.

„Juist, dat is van je vader en moeder uit Zwitserland gekomen. En is dat nou niet mooi op tijd?”

Herman heeft het pakje al in zijn handen. Moeder wil altijd, dat hij de touwtjes losknoopt. Dan blijven ze heel. Maar daar gunt hij zich nu geen tijd voor. Trouwens, oom Nico is er al bij met zijn grote zakmes en snijdt met een paar halen de touwtjes door.

Nu het pakpapier eraf en dan komt er een vierkante kartonnen doos tevoorschijn.

„Ik ben benieuwd wat daar inzit,” zegt oom. Maar de anderen zijn er niet minder nieuwsgierig naar.

Herman maakt het deksel voorzichtig open, maar dan ziet hij nog niets anders dan wit vloeipapier. Hij voelt er eens even aan met zijn vingers. Het voelt hard. Als het witte papier eraf gevallen is, kijkt hij er met verwondering naar. Wat is dat nu?

Een bruin langwerpige doosje. En het lijkt wel of er met een mes allemaal sneetjes in gemaakt zijn. Maar wat zo leuk is? Boven op dat doosje zit een hondje. Ook uitgesneden uit hout.

„Nou, Herman, je wou toch zo graag een hond hebben?” zegt tante Adrie. „Ik vind dat je vader en moeder daar geweldig goed voor gezorgd hebben.”

Allen moeten het cadeau van vader en moeder even in de hand houden en goed bekijken. En ieder vindt het mooi.

Maar dan ineens . . . wat is dat nu? Herman heeft het doosje opengedaan en daar begint ineens een wijsje te spelen: „Trala-lala, trala-lala-trala. Wie in januari geboren is, staat op”.

Dan doet Herman het doosje weer dicht, en . . . de muziek houdt op. Deksel tje omhoog en de muziek begint weer.

Geweldig, wat is dat een prachtig ding!

Eerlijk gezegd vindt Herman de muziek nog veel mooier dan het hondje.

Allemaal moeten ze het natuurlijk even proberen en het doosje doet het altijd weer.

Maar als tante Saartje het deksel tje oplicht, doet hij het niet.

„Wat is dat nu?” vraagt tante.

„Is ie stuk?” roept Herman. En er komt al zorg in de zo blijde ogen van de jarige.

Maar oom Nico weet raad.

„Welnee, die is niet stuk, maar hij is afgelopen. Wacht maar eens.” En oom keert het doosje om en ja, daar zit een sleuteltje. Hij draait het enkele slagen om en de muziek klinkt weer lustig door de kamer . . .

„Ziezo, die doet het weer.”

„En nu, jongens, gauw aan tafel, want we moeten opschieten.

We gaan beginnen, want er moet ten slotte ook nog gewerkt worden vandaag. Het is vrijdag, een drukke dag! En tante Adrie heeft ook nog een heleboel te doen.”

Dan gaat oom bidden. Oom dankt ook voor Herman, dat hij weer een jaar gespaard is. Hij vraagt of vader en moeder ook weer in welstand mogen terugkeren en of het vandaag een mooie dag mag zijn en vooral of we altijd gehoorzaam mogen wezen en veel van de Here Jezus mogen houden. Oom bidt

ook voor zieke kinderen en voor kinderen, die geen vader en moeder meer hebben . . .

Als oom „amen” gezegd heeft, gaan ze allemaal vlug eten. Herman heeft een paar heerlijke boterhammen op z'n bordje. Maar hij kan ze haast niet naar binnen krijgen. Hij zou het liefst al z'n cadeautjes gauw aan Gerrit laten zien. Maar hoe meer hij eet, hoe groter en flinker hij wordt, zegt moeder altijd, en tante Adrie zegt het ook!

Het is een heel fijne dag geweest. Hij is ook nog een eind met Gerrit meegereden en 's middags hebben ze met elkaar spelletjes gedaan. Tante had een heerlijke pudding gemaakt en hij heeft er een heel groot stuk van gekregen. Tante Adrie krijgt 's avonds een extra stijve zoen van Herman en dan zegt hij: „Bedankt, tante, voor die fijne dag.”

En als hij dan, moe van het spelen, in z'n bed stapt, staat er naast de ansicht van moeder ook nog één van z'n broertje Jan en een heel mooie van opa en oma en nog één van mevrouw Broekstra: „Aan mijn lieve jarige vriendje Herman, per adres de fam. Barendrecht”.

En het dekseltje van het doosje gaat telkens nog even open en midden onder het mooie wijsje valt een jarige jongen in slaap . . .

HOOFDSTUK VI

DE LAATSTE VERRASSING

Het is vandaag een rare dag. Het begon vanmorgen in het schemerdonker al. Een reuzengeboem in het pakhuis. Allen schrokken ervan en kwamen in een vaartje aangelopen. Het leek wel of er iets in elkaar zakte. Er waren een paar heel zware gewichten op de grond gevallen en dat had zo'n lawaai gemaakt, dat het huis er eigenlijk van dreunde. Tante Adrie was met een angstig gezicht naar het pakhuis gerend. Gelukkig was er niets ernstigs gebeurd. Maar dat kun je van te voren nooit weten, zei tante.

En nu heeft tante Adrie net tegen Herman gezegd: „Vandaag mag je je overall alleen vanochtend maar aan, jongen.” Dat kwam er bij tante wat spijtig uit. Herman voelt nu ook iets branden achter zijn oogjes. Nee, hij begint niet te huilen, daar is hij een veel te grote jongen voor, maar hij heeft wel een gevoel alsof hij huilen móet.

„En dan ga je je na het middageten vlug verkleden,” zegt tante, „want dan komt moeder je weer halen.”

Hij moet dus weg vandaag. Och, natuurlijk, hij vindt het ook wel erg fijn om vader en moeder weer te zien. Maar aan de andere kant was hij hier graag nog een poosje gebleven. Hij moet ze allemaal vaarwel zeggen: oom en tante, Gerrit en tante Saar en al die mensen, die hij heeft leren kennen. En

dan moet hij weg van het pakhuis en weg van het paardje en weg van Hector en dan zullen ze hem niet meer zien. Met die mooie werkjes is het dan ook afgelopen en Gerrit heeft morgenochtend ook geen knecht meer.

„Het zal vreemd zijn, jongen, als je weg bent en als je bedje leeg is vanavond,” zegt tante.

En dat is precies te veel. Nu kan hij zich niet meer zo goedhouden en er wippen een paar grote waterlanders over de oogleden heen. Herman veegt er maar gauw met zijn mouw langs. Maar dat kan hij zo snel niet doen of tante Adrie heeft het al gezien.

„Wat is dat nou, jongen? Kom, kom, ik zal wel aan je moeder vragen of je heel gauw terug mag komen. Zullen we dat maar doen? En dan kom je maar weer een hele tijd bij oom Nico en tante Adrie. Spreken we dat af?”

Ze strijkt hem even over z'n haar en neemt hem mee naar de winkel, waar een grote fles zuurtjes staat. En die grote fles heeft al heel dikwijls gezien, dat een huilend jongetje weer een beetje begon te lachen.

Maar nu moet hij opschieten, zegt tante, en gauw alles bij elkaar zoeken wat hij mee wil nemen naar huis. Er ligt al een heel stapeltje bij z'n bed. Zijn koffertje wordt wel tweemaal zo zwaar als toen hij kwam. Geen wonder, wat heeft hij ook wel niet allemaal gekregen en hij heeft alles netjes bewaard. Wacht, de tekening van de dominee, laat hij die vooral niet vergeten, want die zou hij aan vader en moeder geven. Hij heeft niet voor niets zo'n tijd stil gezeten. En dit moet er ook in, van zijn verjaardag, en dat ook nog, dat kan hij thuis nog prachtig gebruiken.

Terwijl hij druk aan het rommelen is en alles bij elkaar zoekt wat er op zijn kamertje maar te vinden is, en waarvan oom gezegd heeft: „da's voor jou,” roept tante hem aan de trap:

„Herman, kom eens gauw kijken wie er is.”

Hij begrijpt het al lang. Moeder, natuurlijk. Hij rent naar beneden en wordt in moeders armen opgevangen. O nee, hoor, geen sprake van, moeder laat hem voorlopig niet weer los. Ze is veel te blij, dat ze haar jongen weer ziet. En wat ziet hij er heerlijk gezond uit. Je kunt wel zien, dat tante Adrie goed op hem gepast heeft. En wat een lekkere kleur heeft-ie gekregen.

Herman wil z'n moeder maar direct meenemen om alles te laten zien. Ze krijgt gewoon geen tijd om een kopje koffie uit te drinken. Moeder moet dit even zien en dat, en ze moet straks even naar tante Saar, ja, dat heeft Herman al beloofd en er is nog veel meer te zien.

Gelukkig is moeder een paar treintjes eerder gekomen, zodat ze voor alles wel echt even de tijd nemen kan.

„Jammer, dat u uw man niet meegebracht hebt,” zegt oom Nico.

„Ja,” antwoordt moeder, „mijn man had dat graag gedaan, maar nu hij er al veertien dagen uitgeweest is met die reis, durfde hij er nog niet een dag af te nemen.”

En dan gaat moeder in vaders plaats het een en ander vertellen van de zieken in Zwitserland en hoe blij ze waren met de inhoud van de grote koffers. „Ze zullen u met elkaar schrijven en ik moest alvast de dank van allen overbrengen.” Maar dank wil oom Nico nooit hebben. Ook nu niet. Hij heeft het uit liefde gedaan. En die zieken moeten toch al zoveel missen!

Maar met al het gepraat zou moeder bijna nog vergeten te vragen hoe ze het nu eigenlijk met Herman hebben gehad. „Nou, mevrouw, dat zal ik u gauw zeggen. Ik verlies er een flinke knecht aan,” zegt oom Nico lachend. „We hebben maar

vast afgesproken, dat ik hem voor volgend jaar weer inhuur, nietwaar, Herman?"

Na een heerlijke maaltijd — die tante Adrie zorgt toch altijd zo goed — is het langzamerhand tijd voor de bus naar Dordrecht.

Maar daar komt niets van in. Alweer een verrassing. Het houdt niet op.

„Wat zouden jullie ervan denken als ik eens even met de auto naar Rotterdam reed? Dan kan meteen die zware koffer van Herman er ook in en dan hebt u niets te dragen.”

„Nou, dat is geweldig, als dat zou kunnen, meneer Barendrecht. Heel graag.”

En dan komt werkelijk het ogenblik van afscheid nemen.

Aan moeders hand gaat Herman de zo vertrouwde plekjes en de zo vertrouwde mensen langs en hij groet ze allen.

Hij heeft voor allemaal dezelfde belofte: hij komt heel gauw weer terug.

Oom Nico rijdt met een behoorlijk vaartje. Als hij zijn kleine vriend en z'n moeder in de trein heeft gebracht, blijft hij op het perron staan totdat de trein vertrekt. En dan wuift hij hen na, net zolang tot er niets meer van hen te zien is.

En nu is het avond. Het klokje wijst ongeveer halfacht. Herman zit in zijn pyjama in de kamer. Vader moet nog even weg en hij mag zo lang opblijven tot vader weer terug is. Dat zal wel niet zolang duren.

Herman zoekt zich een heerlijk plekje uit. Hij kruipt lekker op moeders schoot. Daar heeft hij ook in zo'n tijd niet gezeten! En de treinreis is nog veel te kort geweest om alles te vertellen. Hij heeft nog veel en veel meer. Dan schiet hem dit en dan weer dat te binnen. En moeder is één en al oor. Ze wil

graag alles weten uit het dorp van oom Nico en tante Adrie. Wat wel een beetje raar is? Herman vergist zich iedere keer, en dan zegt hij tante in plaats van moeder.

„Tante, weet u wat we ook gedaan hebben?”

„Malle jongen,” zegt moeder dan, „jij met je tante!”

„Nou ja, ik vergis me ook de hele tijd.”

Als ze zo gezellig met elkaar zitten te praten, gaat de kamerdeur heel voorzichtig open en kijkt vader even om het hoekje. Hij zegt: „Nu moet Herman zijn ogen eens even goed dichtdoen en zijn handen ophouden.”

Wat is dat nou?

„Ga maar staan,” zegt moeder.

Daar staat Herman met zijn ogen stijf dichtgeknepen en zijn beide handen open tegen elkaar aan.

Zo gebeurt het wel eens meer en dan legt vader er een rolletje drop of een reep chocola in. Dat doet vader meestal als hij uit geweest is.

„Ik geloof dat je nog een beetje door je oogharen heen gluur,” zegt vader.

„Nee, vader, echt niet, ik zie niks!”

Dan komt vader helemaal de kamer in en legt iets in de handen van Herman.

„Kijk maar,” zegt vader.

Wat? Een kleur schiet naar zijn hoofd, zijn ogen kan hij niet geloven. In zijn handen ligt een riempje en aan het eind van dat riempje staat een . . . hondje!

Eén ondeelbaar ogenblik en dan ziet Herman, dat het hondje beweegt, dat het leeft. Hij begint te springen en te dansen . . . Hij heeft een hond gekregen, een echte, levende hond, geen houten die op een doosje zit, maar een levende waar hij mee kan spelen en kan ravotten.

Opgewonden van blijdschap springt Herman door de kamer.

Hij vliegt zijn vader om de hals en dan moet moeder het ontgelden. Ze valt er bijna door ondersteboven...

„O, wat fijn, wat reuzefijn!! Mag ik hem nog even uitlaten?”

„Nee,” zegt vader, „dat kan nu niet meer. Het is al zo laat en je bent al uitgekleet.”

Maar moeder neemt het nu toch even voor het nieuwe baasje op en ze zegt: „Och, vader, dat hoort er nu eigenlijk wel bij. Het dier moet toch even uitgelaten worden? Dat kan niet anders. En wie kan dat nu beter doen dan zijn eigen baas?”

„Hoe heet ie, moeder?”

„Flipje, heet hij.”

Flipje staat bij dit alles heel rustig te kijken. Hij heeft van heel het gesprek maar één woord verstaan en dat is het woordje „uit”. En toen is hij flink met z'n staartje beginnen te kwispelen alsof hij zeggen wilde: „Ja, hoor, dat vind ik ook, we moeten er samen eens even op uit.”

Herman heeft gauw zijn broek over zijn pyjama aangetrokken en zijn overjas aangedaan en daar gaan ze samen naar buiten, hij en Flipje. Hij gaat hem even laten zien bij mevrouw Broekstra. Ze vindt het ook een prachtig hondje. Herman durft hem nog niet los te laten lopen. Stel je eens voor, dat hij wegliep. Maar als hij niet ver van huis meer is, maakt hij het riempje even los en dan mag Flip vrij lopen. En wat dan zo vreemd is? Dan weet hij al welk hekje hij binnen moet stappen. O, wat is dat een pienter hondje!

Als ze terug zijn van de wandeling, moeten ze nog even over Flipje praten.

„Waar hebt u hem vandaan, vader?”

En dan vertelt vader, dat hij hem gehaald heeft uit Amsterdam en hem zolang heeft gebracht bij de buurtjes. Die hebben op Flipje gepast totdat jij thuis was. En toen jij zo gezellig

met moeder zat te keuvelen, ben ik hem aan de overkant gaan halen.

„En weet je, waarom je Flipje nu gekregen hebt?” vraagt vader.

„Omdat ik jarig geweest ben,” zegt Herman.

„Ja, eh,” antwoordt vader, „dat is ook wel een beetje zo, maar dáárvoor hadden we je eigenlijk al wat gestuurd. Nee, dit is nu eigenlijk, omdat je als zo'n grote jongen met oom Nico meegegaan bent en omdat je er zo lief en gehoorzaam geweest bent.”

„Als ik weer naar oom Nico ga, mag Flipje dan mee?”

„Nou, dat zullen we wel eens zien. Want dat moeten oom en tante natuurlijk goedvinden.”

„O, dat vindt oom bèst goed!”

Een schitterende vakantie is voorbij. Herman heeft geweldig genoten. Hij had nooit kunnen dromen, dat hij zulke heerlijke weken zou krijgen. Het is met verrassingen begonnen en het is met verrassingen geëindigd. En elke dag is eigenlijk een feestdag geweest. Het was allemaal zo leuk. Te veel om op te noemen.

Als moeder nog even op de rand van Hermans bed zit en de jongen met zijn handen onder z'n hoofd ligt te kijken, zegt hij: „Als ik naar dat hondje kijk, word ik toch zó blij van binnen.”

Dan knuffelt moeder haar jongen eens, zoals ze dat in weken niet heeft kunnen doen. Ze voelt zich zo heel gelukkig, nu ze weer gezond en wel terug is bij Herman. Nu moeten de andere kinderen nog thuiskomen.

En dan maken moeder en Herman in een paar minuten een heleboel afspraken. Morgen moet er een berichtje naar oom Nico en tante Adrie, dat ze goed zijn overgekomen. Ze moe-

ten ook weten, dat Herman een hondje heeft gekregen en dat hij met de kerstvakantie graag weer wil komen. En of Flipje dan mee mag komen en of Flipje dan ook bij Gerrit op de kar kan. Als die grote Hector hem dan maar geen kwaad doet.

Een kleine jongen ligt met een blij lach op zijn gezicht te slapen. En voor zijn bed ligt een schattig Flipje. Hij zal goed op zijn nieuwe baasje passen, maar als zijn baasje te lang blijft slapen morgenochtend, zal hij op de dekens springen en vlak bij zijn gezicht zeggen:

„Kom, baasje, gauw er uit, het is veel te mooi weer om nog langer in je bed te liggen. Ga maar gauw mee een fijne wandeling maken . . .”

INHOUD

	blz.
I. Een nieuwe oom	7
II. Op reis	13
III. Wat een dag	19
IV. „Bim-bam ...”	26
V. 't Is feest	33
VI. De laatste verrassing	42